

Galambtoll

Ablakomra odaszokott hat fekete galamb. Jobban mondva én szoktattam oda örökségképpen. Azelőtt ugyanis egy másik fekete galamb ablakába szálltak, de az maga is elrepült új fészekbe. (Micsoda gyönyörű fiókái vannak már!)

Kukoricát szórtam a párkányra, meglátták messziről, jöttek gyors vitorlázással. Nem tudom, etetik-e őket másfelé is, de nálam feltűnően éhesek voltak, így nem fogom győzni. Attértem hát, már csak a közmondást is igazolva, a tiszta buzára, az kiadósabb, legalább is többet mutat, aztán kinéztem utánuk.

Ott ültek az ablak feletti párkányon, várak.

— Miért nem szóltok butikák? — intéztem hozzájuk a szót.

Ezen ne üdödjön meg senki, hiszen annyi oktalansággal áll a szóba az ember.

De attól kezdve maguktól jelentkeztek. Becsületesebb tavaszi napok jöttén nyitva az ablakom, legfeljebb gyanús felhőjárások eresztém le a redőnyt. Hát ezt kopogtatták meg reggel pontosan hatkor, délután négykor. Ha nem ébredtem fel, vagy nem akartam észrevenni, turbékolnak is hozzá kórusban.

— Jövök már, csitítottam a türelmetlenségüket s kiporcióztam a két maroknyi buzát. Megették, elnémultak.

Az egyikük különösen felébresztette a rokonszenvem, félábrára sánta volt szegény Mintha görcs huzta volna össze az ujjait, a kezefején járt bicogva, akárcsak az emberek. Ha kapaszkodnia kellett a párkányon, ezt is csak félábrával tehetné. Így táplálkozásnál sem volt olyan fürge, mint a többiek. Minduntalan félretolták, átugráltak rajta, — határozottan tapasztaltam, hogy ő huzza a rövidebbet.

— Csend legyen, viselkedjétek tisztességesen! — kiáltottam olyankor rájuk. Aki verekszik, azt elkergetem.

Már nem repültek el, ha ott álltam előttük az ablakban. Az érkezésük ugyan félelemmel volt tele, előbb remegő nyakkal topogtak, úgy néztek a szobába, micsoda veszedelem várhat rájuk, de hamarosan megjött a bizalom. Ha néhány szemet a belső párkányra helyeztem, azért is bejöttek.

Azonban hamar megszorodtak. Először egy karsu fehérmintásat hoztak magukkal, majd két piszkos hólészínű következték és sötétszürke is abból a sánzsán nyaku fajtából, amelynek a színeit még mindig nem kopirozzák le a hervadásnak induló üde nők. Volt aztán köztük egy egészen különös is.

— Hát ha a te apád nem volt varju — szónokoltam hozzá —, akkor én se vagyok az, aki vagyok.

Tiszára varju ez, elomló galambmotivációkkal. Külső városrészen lát néha az ember ilyen hihetetlen külsejű ifju muzsikust, soha a háború előtt ezt a fajtát. A madagaskari malgasok, akik élénken tiltakoztak az ellen, mintha ők négernek volnának, D'Espéray francia generalissimussal kerültek a délvidékre, viszont ismerve a galamb természetét és erkölcsökben kevéssé finyasságát, nem is olyan hihetetlen dolog.

— Komák, folytattam a szónoklatot, így nem alkuszunk. Hatan voltatok, maradatok is annyian. Nem szeretem a kórista-tempót. Volt idő, hogy valamelyikük meghívta, magát egy pohár serre, hát Isten neki, legyen szerencsém, de mire a kocsmába értünk, lettek vagy nyolcan. Az egyik intett a másiknak, a feleségének, a komájának, — ilyen lehet az a bizonyos futótűz. Nyolc kórista pedig játszva kiűrit egy negyedes hordót. Nektek is zsák-száma kell vennem a buzát. Aztán, hé, végeredményben az egész a sántika rovására megy.

A sántika volt az én görcsös ujjú kedvencem. Őt most már rendszeresen megverték a jövevények, köztük egész szemtelen ifjak, akik tolatásukban tisztességet nem ismernek.

Azt csináltam, hogy elkergettem az egész bandát.

— Csak a régiek jöhetnek!

— Mintha megértették volna (valóban nem az állatok a legoktalanságok), az élelmes had másfelé repült, az én hat feketém ott maradt az ablak felső és alsó párkányain. Ahogy kinéztem, sántika tipecge közeledett felém.

— Gyere butus egyedül, mondtam neki. Hagyd ott a többi, hiszen éhen maradsz mindig.

Egy kis bizalmatlansággal ugyan, de feljött. Persze, a többi kórista azonnal utána pótevésre. De hogy milyen okos a sántika, azt abból is észrevettem, hogy nem ment el, mikor a többi valósággal elfricskázott. Egy kicsit rebentette a szárnyát, végül ott maradt és megette a külön porciót.

Hanem ettől kezdve legalább két hétig nem láttam. Kiszórtam a reggelit, kinéztem, — nem volt köztük.

— Hol a sántika? — kérdeztem.

Nem feleltek, csak ettek ideges gyorsasággal, mint a nagyétű ember, akitől felfordulhat a világ, ő csak zabál kidülledt szemmel. Érzitek-e vajjon az ízét, hiszen pillanatig se tartózták a szájatokban?

Nyilván érzik, különben megennék a konkolyt, meg a maltortórmeléket is.

Egyik nap telt a másik után, sántikát nem láttam viszont. Lestem ablakfüggönyön át, hogy ne riadjon el, — nem volt a többiek közt. Szóltak az utcán is sétálni, ott sem volt nyoma.

— Ezzel történt valami, emlegettem határozott bánattal. Agyonverte a többi, tán éppen a tökéletesen szemtelen, az a gyanús erkölcsű, fajrontó mamával rendelkező, varjufajzat. A fehérmintás karsu — elragadó hajadon! — szintén gyanús volt. Látni kellett azt a fesztelenséget, ahogyan viselkedett. Ezt nem lökte félre a többi, őt nem ugorták át, teljhatalma volt, ezért öntelt a végtelenségig.

Sántika nélkül nincs több buza! — jelentettem ki egy napon. Ti se jöjjetek, amíg nem hozzátok magatokkal. Allo mars!

Beszüntettem a reggeliket, az ozsonnákat, azért reggel hatkor jelentkeztek most is. Pontosabbak voltak az óránál. Kopogtak délután is, de látva a makacsságomat, lassankint elmaradtak. Csak a régi feketék tartottak inspekción a párkányon.

— Itt a sántika? Nincs? Akkor buza sincs.

Gondolatban el is bocsúztam a szegény kis nyomoréktól. Mi történetelt vele? Tán leves lett gyengélkedő gyerekágyas asszony tányérjában? Aztán nagyon elfoglalt néhány gondom, a dolgom is megszorodott, határozottan haragudtam a galambokra. Ez volna az a szelíd, szerelmi hasonlatokra felhasználható, állat? Eh, télen kopoghattok, turbékolhattok.

Nemrég azonban a rendesnél is korábban ébredek, felhuzom a redőnyt, — egy szép fekete galambtoll fekszik az ablakpárkányon.

Ez üzenet, határozottan az, de ki küldi?

Ugyanakkor a fejem felett megleghangos gyors turbékolás.

— Tubi, mit akarsz?

Tubi pedig leszáll hozzám, óvatosan ugyan, egy méternyire, de illegeti magát, mint a hú kutya.

— Sántika, te vagy? — kiabálom örömmel. Hozom már, várj...

Egyedül volt, mohón látott neki a reggelnek. Olyan jól esett a fantáziámnak, hogy ő is örül.

— Hol voltál butusom ilyen sokáig?

Mondott valamit, de nem értettem meg és higgyétek el, ez a legnagyobb baj embernél, állatnál, galambnál egyformán. Hogy az egyik nem érti meg a másikat, még ha galambtollal is.

Bob

Tánc
délután
este

a Tisza-szálló télikertjében

Iványi Anny, a közkedvelt dívoz énekel hangulatos tánczenekar kíséretével

Asztalrendelés: 10—44 telefonon.

Fogyasztás: 1 pengő.

16.129 munkakereső — 9837 munkahely

Javult a szegedi munkapiac helyzete

(A Délmagyarország munkatársától) A szegedi Hatósági Munkaközvetítő Hivatalban érdekes statisztika munkálatain dolgoznak. A kimutatás feltűníteti, hogyan alakult a szegedi munkapiac helyzete az elmúlt esztendő során. A kimutatásban nagy számjegyek sorakoznak egymás mellé, ezek a számok a munkakeresők folytonosan növekvő táborát tüntetik fel, jeleül annak, hogy a munkanélküliség még mindig meglehetősen nagy néhány szegedi szakmában.

Lássuk csak a statisztikát:

1940-ben a Hatósági Munkaközvetítő Hivatalnál 16.129 munkakereső jelentkezett munkaközvetítés végett. A hivatal tavaly ezzel szemben 11.093 munkahelyet tartott nyilván és 9837 munkanélkülit tudott elhelyezni. Az elkövetített munkanélkülieknek mintegy negyedrésze nő volt. A nyilvántartott munkahelyek és a közvetítések közötti különbség onnan származott, hogy számos alkalommal vidékre kerestek munkásokat, viszont a munkakeresők nem utazhattak el, mert nem volt pénzük az útiköltségre.

A statisztika számoszlopa azt bizonyítja, hogy 1940-ben, 1939. évhez viszonyítva némiképp javult a helyzet a szegedi munkapiacon. A javulásra abból lehet következtetni, hogy a múlt évben már kevesebb volt a munkakeresők száma Szegeden, viszont a munkahely és a közvetítés is kevesebb volt. 1939-ben ugyanis 18.723 munkanélküli jelentkezett a hivatalnál, ugyanezen évben pedig 14.214 munkahelyet tartottak nyilván és a közvetítések száma 13.319 volt. A csökkenés tehát a munkakeresőknél egyik évről a másikra 2594-et tett ki (13,8 százalék).

munkahely 3121-el volt kevesebb (21,9 százalék), a közvetítés pedig 3482-vel volt kevesebb (26,7 százalék) az elmúlt évben.

A Munkaközvetítő Hivatalban a javulásra vonatkozólag azt a felvilágosítást adták, hogy a múlt évben huzamos időn át szünetelt Szegeden az inségmunka és kevesebb volt a munkahely, következésképpen kevesebb lehetett a közvetítés is. Az idén, január első felében már ismét nagy forgalmat bonyolít le a Hatósági Munkaközvetítő, az árvízvédelmi munkálatokhoz ugyanis a hivatalon keresztül közvetítik a munkásokat. A munkaközvetítés is javul, az idén januárban már 15 százalékkal jobb volt a közvetítés aránya, mint a múlt esztendő hasonló időszakában. Sajnálatos azonban, hogy a munkahelyeknek főként az árvízi munkák jelentik. Jelenleg is négyszázan dolgoznak a vízmentesítési munkálatoknál és ha az árvízveszedelem nem enyhül, akkor naponta százal még felemelik a munkások számát. A négyszáz munkás nagybárá a vízzel borított telepeken dolgozik, több turnusban, a mérnökség irányítása mellett.

KORDA-RUHA
URI DIVAT
MINŐSÉG-IZLÉS-VÁLASZTÉK
SZÉCHENYI-TÉR